

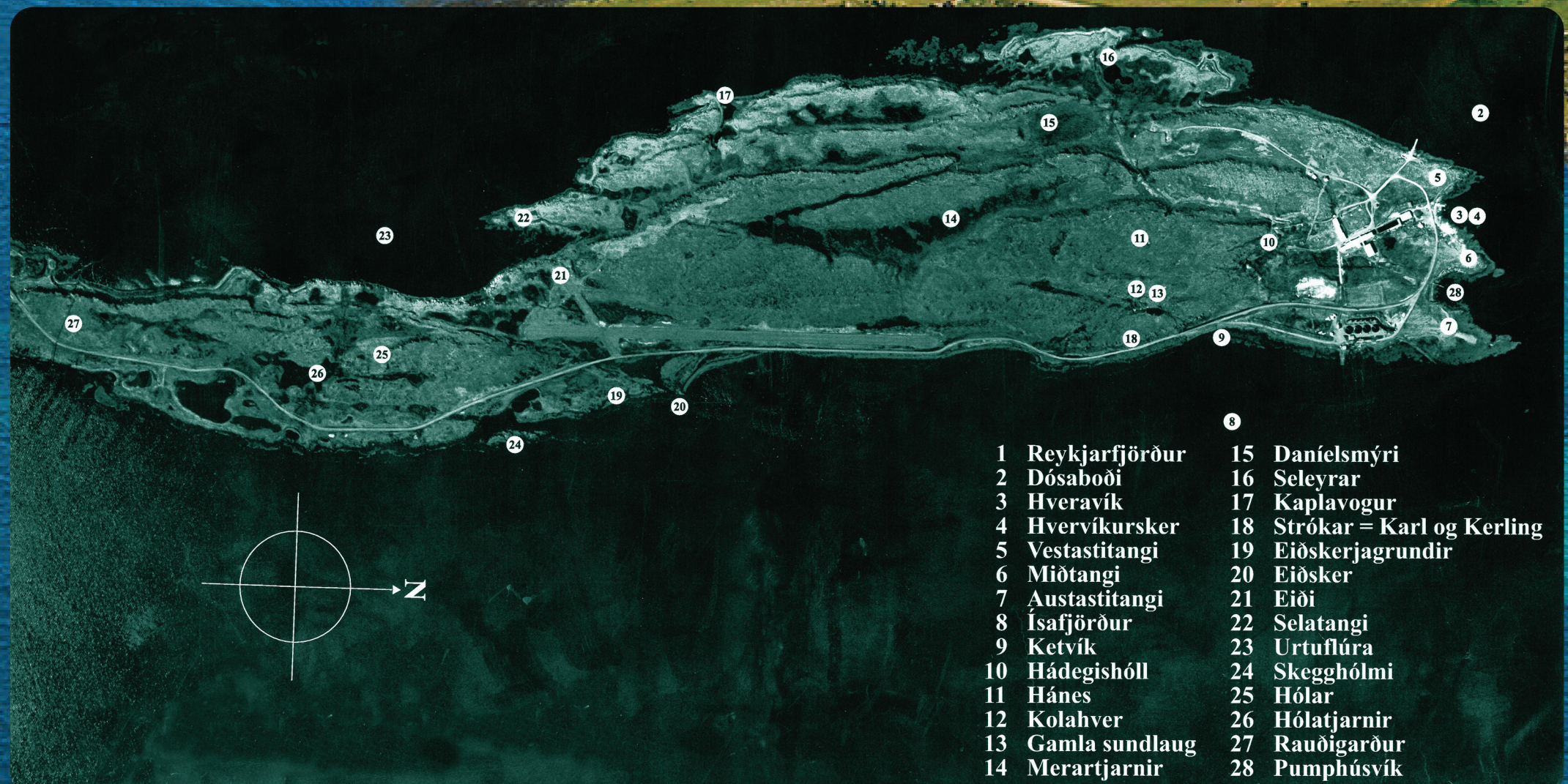

Sundkennsla í Reykjanesi hófst í lítilli torflaug inni á nesinu. Heimildir herma að sú torflaug hafi verið grafin 1837 og að kennsla hafi verið hafin 1853. Þessi sundlaug var endurbætt 1890 og aftur 1899 og þá lengd í 20 metra. 1906 voru veggir laugarinnar steiptir og botninn malborinn með stórrí hreinni sjávarmöl. Fólk hafðist við í tjöldum þar til timburhús með 20 kojum var byggt 1896. Það var seinna flutt niður að bryggjunni. Gestur Bjarnason, sem kallaður var „Sund-Gestur“ kenndi sund í Reykjanesi 1853 og ef til vill fyrr.

Árið 1925 var byggð steinteypt sundlaug við Hveravík, 30 metra löng og 12 metra breið. Sundlaugin var lengd í 33 1/3 metra 1930 og í 50 metra 1944. Ungmennafélagið Huld í Nauteyrarhreppi með Jakobínu Þórðardóttur á Laugabóli í forystu vann ötullega að því að sundlaugin var byggð en félagið sá um sundkennsluna í Reykjanesi árin 1920-1930. Ísafjarðarbær lét byggja gistiskála fyrir nemendur á sundnámskeiðum sem voru fjölsótt af Ísfirðingum áður en skólahald hófst í Reykjanesi. Sund var kennt á hverjum kennsludegi hvernig sem viðraði og kennarar létu unglingana velta sér upp úr snjónum áður en farið var í laugina og þótti það vera til heilsubótar.

Í lok námskeiðanna var sundprófsdagur og þá var jafnan haldin útihátíð. Strandferðaskipið Esja flutti fólk frá Ísafirði og Ísafjarðarsýslum og lá fyrir utan á meðan hátíðin stóð yfir og togarinn Hávarður sá einnig um að ferja fólk á sundprófsdaginn. Ísfríðingar sáu einnig um að skipuleggja íþróttamót á útihátíðunum. Eftir að skólahald hófst komu nemendur í Barnaskólanum á Ísafirði á sundnámskeið á sumrin og fullorðnir sjómenn einnig, allt þar til sundlaugin á Ísafirði var tekin í notkun í ársbyrjun 1946.

Fyrsti skólastjórinn, Aðalsteinn Eiríksson, stóð fyrir vorhátíðum þar sem fólk úr Djúpinu kom í Reykjanes og vann í þegnskaparvinnu fyrir skólann að ýmsum lagfæringum í kringum skólahúsin og íþróttavöll og var boðið í sund á eftir. Þegnskaparvinnan var metin sem framlag héraðsins á móti framlagi ríkisins til skólans. Íbúar allra fjögurra Innkjúpsshreppanna lögðu fram ómælda sjálfboðavinnu við að byggja upp aðstöðu til sundiðkunar í Reykjanesi. Þegar skólahald lagðist af voru allar fasteignir seldar fyrir tilstilli stjórnvalda og eru þær nú í einkaeign en Ísafjarðarbær á landið.

Mikil áhersla var á sundkennslu eftir að Reykjanesskóli tók til starfa og fóru nemendur oft á dag í laugina. Aðalsteinn Eiríksson hafði mikinn metnað þegar kom að eflingu sundkennslu. Hann ákvað að hafa sérstakar sundþrófsreglur í Reykjanesi sem fengu þó ekki formlega viðurkenningu í ráðuneytinu þar sem kröfurnar þóttu heldur miklar. Erfiðleikastigin voru fjögur en í efsta stiginu voru þessar greinar:

Geta stungið sér og synt
5000 metra þolsund
1000 metra bringusund í fötum
300 metra baksund í fötum
200 metra björgunarsund með áttatíu kílóa mann, báðir í fötum
Aflklæðst fötum á sundi
Kafað eftir smáhlut á fjögurra metra dýpi
Fengið tilsögn í björgun og lífgun